

נו א מיי פ"ו מהלכות
שם הלכה כל סמך
שם טו"ע א"ח כ"י שגב
ספד לג:
נו ב ג ד מיי שם טו"ע
שם ספד לג:
נח המ"י פנ"ו שם הלכה
נו טו וי"ט הלכה ד ט
סמך טו"ע א"ח כ"י
סמך ספד י וי"ט שגב
ספד טו:

מבוי שהוא גבוה פרק ראשון עירובין

ל ע"י חוסי' ליליל ה' ד"ה
אמה, (א) לקמן טו: סוכה
(ב) מוספתא ג' ל"ג
ג"כ פ"א ד' דף ה' ד"ה
רב, (ה) לעיל ו' (י) דף
ד', (ז) שם יט. רע"ש
חוסי' ד"ה לא יראה, (ט) שם
יח: (ט) [דף ע"ז:].

הגהות הב"ח

(ה) תוס' ד"ה עושה
וכי' כדפרישית לעיל גבי
אי צימר:

ליקוטי רש"י

עומד בפרוץ. לענין
מיתלת שנת צימר
מהלכה שעשיית נספין
רפסין ג' והיותו בין פס
לפס כמלה פס דפקא ליה
מותרת לצד וכן על פני
כולה דהוא ליה פרוץ
כעומד מ"כ טו: פ"א י'
נאמל' פסחים דו: חגיגה ט'
נהו לג:.

רב נסים גאון

ומאי שנת מדור' אמר
ור' אסי' חזור על הדבר
שקדמור בראש הפרק
(דף ה') דאיתמר מבוי
שנפרץ מצדו כלפי
ראשו איתמר משמיה
ד' אמר וי"ט שם פס ד'
אסי' אס' יש שם פס ד'
מתיר פדצה עד י':

הגהות וציונים

[א] גי' הרא"ש רב
יהודה (גליון):
[ב] ליתא בשום משנה
לפיכך מלת "תנן" צריך
תיקון (גליון). ועי' חוסי'
ר"ד דל"ג "תנן" אלא
"תניא" דאיתא משנה
אלא ברייתא בתוספתא
לפיכך (ועי' די מלאכי
כלל צו: [ג] בערוך
איתא האשכ"ח ע"ש
פ"י בארכות) (גליון):
[ד] בדפדפי' מצטרפין
לפ"ח, וכי' ישר
(דק"ס), וכי' הלשון
בתוספתא שם רע"ש
בהג' הגר"א: חובת
"משת רוחות" מותר
וליתא בכת"י ובדפדפי'
(ושכתובש בדפוסים
שנאש"כ, דק"ס: [ז] צ"ל
דפ"יג"ג בפרוץ כעומד
פ"יג"ג (מהדו"ש)
בדפדפי' [ח] בדפדפי'
ניסב איתר כ"כ אמת
עומד שצ"ל: [ט] בכת"י
דפדפי' מצטרפין להיות
עמו טפה שלם: [טו] ר"מ
גרס ומבוי עקום כפ"ן
ח דאיתרובת ליתות כ"א
דיו פתח וכי' (גליון):

ומעמידו לאורכו ש"ל מבוי. נאמלע הפתח לכיון לאיכה הכשר מצוי
צארכו של פס הוו להו כשמי מצואות ועושה הפתח האחד למצוי זה
הפתח השני למצוי השני: ברחיק שתי אמות. מן הכותל ומתחיל
לעשות שם פס ועושהו משלש אמות לסתום הפתח ונמלאו חמש אמות
אלו סמומות שפרצת שתי האמות
יתרת צעומד מרובה עליהן והיכה
דהוי רוחב כ' יעשה כן חף לזד השני
או יעשה פס שש אמות וירחיק ד'
אמות ויתרת צידו אחד צעומד מרובה
על הפרוץ: ואמאי. מנרמכ ליה
קסום ג' האמות כאחד: יעשה פס
אמה ומחצה. לפיכה אלל הכותל
וירחיק צ' אמות ויעשה פס אמה
ומחצה אלל פתח גדול וכיון דלא שרית
ליה צהכי משום דפרוץ מרובה על
העומד שמכאן ועל העומד שמכאן
אלל א"כ תפרסס יחד להיות שניהן
רצין עליו שמעי' מינה מללל מנרפת
להו עומד מרובה על הפרוץ צין צ'
הרומות כשתפרסס ללל הוי עומד
מרובה אלל זיל לגבי כל חד וחד
ונמלא פרוץ רצה עליו ומצטלו ונמלא
פתח רחב מעשר: פ"ע"ל א"מא דף.

ועושה פס גבוה עשרה במשך ד' אמות. אי איכה מרלש הפס
של זד פניס עד הכותל אמלעי של מצוי יותר מעשר
רצין למצוי זה נורת הפתח דהוי כמצוי עקום ולע"ג דלליצה דשמואל
קיימיין כדפרישית לעיל (ט) אי צימר מעשר צהל ליתא דשמואל חורמו
כסמוס דלפתיחה עקמומית קאי
וריצ"ג"ה פ"ה דהכח אפילו צימר מעשר
לא מיקרי מפולג לכיון דשני הפתחים
לרה"ר אחד והעומד בפתח זה לא
יקצב לגב סבב [העפ"ל] נצמח אחר
אבל צמצי עקום יש צמצי ראשי' בכל
זד רה"ר ורגילות לילך דרך מצוי מלד
זה לזד אחר משום הכי הוי מפולג
ומצוי עקום (ט) דלצרכיהו דלמות (ט) דהוי
כמו לא הוי פתוח צמצי פתחים לרה"ר
אחד או יפרש שהוא מפולג משלש
רומות וצאמלע עקום כפ"י ר"י (ט):

ועושה פס ש"ש אמות. ורצין
למי אחר דהאי פס לא
מהני והאיל ומפולג מן הכותל ג'
דלמר לקמן (י) דלא הוי לוי ומשום הכי
פרוץ מדור' חמי ומדור' חסי שהיה לו
להצטבל לאותו התקון:

ואמאי יעשה פס אמה ומחצה.
פ"י רש"י דלמאי אצרכיה
פס ג' אמות יחד משמע שהמקשה צל
להקל עליו ולא משמע הכי מדמשני
לקמן כולי האי לא אצרכיהו רצין
משמע שהמקשה להחמיר עליו צל
וכענין זה משמע שהיו כל הקושיות
לכן נראה דפרוץ יעשה פס אמה
ומחצה דהכי עדיף טפי דכש"כ גיפופי
לזד זה ולזד זה נראה יותר פתח:
עור העפ"ל ודל"ג ש"ו מצטרפין.
היינו כשהטומאה והכלי תחת
העור כדלמריין בפ"ק דסוכה (ד' יח).

העור כדלמריין בפ"ק דסוכה (ד' יח).
ארוצה צבית וזה פומת טפה טומאה
צבית מה שנגד ארוצה טהור טומאה
נגד ארוצה כל הצית כולו טהור ומ"מ
מנטרפין האויר כמו אויר סוכה
קצותיו רצעות מעור של
בקר תקופת הבהמה
מצבע דלמעה וביניהן
חלל. וירושב אדם עליו
בשעה שצריך לקביו
והרעי נופל מן החלל על
העביט של רעי והוה עור
אסלא. עור סכא של בית
הסכא והוה עור שרוא
מכסה לאסלא. וכך שמה
בלשון יון אסלא. אמר רב
דימי אצבעיים שיעור
רוחב הרצועה מיכן
ואצבעיים שיעור רוחב
הרצועה מיכן ואצבעיים
חלל באמצע. ורבין אמר
אצבע ומחצה מיכן
ואצבע ומחצה מיכן
ואצבע חלל באמצע.
ואסקונו דלא פליגי. רב
דימי אמר באצבעות
קטנות שתן ר' טעפה
ורבין אמר באצבעות
גדולות כגודל שתן ר'
בטפה. כי פליגי בעומד
מרובה על הפרוץ
משתי רוחות לרב דימי
דאמר אצבעים מיכן
ואצבעיים ומחצה מיכן
רוחב אי צמרת אצבעיים
ואצבעיים מרב' רוחות
נמצאו מרובות על החלל
דהני ד' אצבעות והחלל
בב' אבל אם לא תצטרף
לא תמצא מרחק אחד
עומד מרובה על הפרוץ
דהני אצבעיים והני
אצבעיים אונן. אבל
(רביא) [רבין] דאמר אצבע
ומחצה מיכן ואצבע
ומחצה מיכן ואצבע רוח
באמצע אמר לך אי איכה
מרוח איתא אין אבל כ"י

ועושה פס גבוה עשרה במשך ד' אמות. אי איכה מרלש הפס
של זד פניס עד הכותל אמלעי של מצוי יותר מעשר
רצין למצוי זה נורת הפתח דהוי כמצוי עקום ולע"ג דלליצה דשמואל
קיימיין כדפרישית לעיל (ט) אי צימר מעשר צהל ליתא דשמואל חורמו
כסמוס דלפתיחה עקמומית קאי
וריצ"ג"ה פ"ה דהכח אפילו צימר מעשר
לא מיקרי מפולג לכיון דשני הפתחים
לרה"ר אחד והעומד בפתח זה לא
יקצב לגב סבב [העפ"ל] נצמח אחר
אבל צמצי עקום יש צמצי ראשי' בכל
זד רה"ר ורגילות לילך דרך מצוי מלד
זה לזד אחר משום הכי הוי מפולג
ומצוי עקום (ט) דלצרכיהו דלמות (ט) דהוי
כמו לא הוי פתוח צמצי פתחים לרה"ר
אחד או יפרש שהוא מפולג משלש
רומות וצאמלע עקום כפ"י ר"י (ט):

ועושה פס ש"ש אמות. ורצין
למי אחר דהאי פס לא
מהני והאיל ומפולג מן הכותל ג'
דלמר לקמן (י) דלא הוי לוי ומשום הכי
פרוץ מדור' חמי ומדור' חסי שהיה לו
להצטבל לאותו התקון:

ואמאי יעשה פס אמה ומחצה.
פ"י רש"י דלמאי אצרכיה
פס ג' אמות יחד משמע שהמקשה צל
להקל עליו ולא משמע הכי מדמשני
לקמן כולי האי לא אצרכיהו רצין
משמע שהמקשה להחמיר עליו צל
וכענין זה משמע שהיו כל הקושיות
לכן נראה דפרוץ יעשה פס אמה
ומחצה דהכי עדיף טפי דכש"כ גיפופי
לזד זה ולזד זה נראה יותר פתח:
עור העפ"ל ודל"ג ש"ו מצטרפין.
היינו כשהטומאה והכלי תחת
העור כדלמריין בפ"ק דסוכה (ד' יח).

ועושה פס גבוה עשרה במשך ד' אמות. אי איכה מרלש הפס
של זד פניס עד הכותל אמלעי של מצוי יותר מעשר
רצין למצוי זה נורת הפתח דהוי כמצוי עקום ולע"ג דלליצה דשמואל
קיימיין כדפרישית לעיל (ט) אי צימר מעשר צהל ליתא דשמואל חורמו
כסמוס דלפתיחה עקמומית קאי
וריצ"ג"ה פ"ה דהכח אפילו צימר מעשר
לא מיקרי מפולג לכיון דשני הפתחים
לרה"ר אחד והעומד בפתח זה לא
יקצב לגב סבב [העפ"ל] נצמח אחר
אבל צמצי עקום יש צמצי ראשי' בכל
זד רה"ר ורגילות לילך דרך מצוי מלד
זה לזד אחר משום הכי הוי מפולג
ומצוי עקום (ט) דלצרכיהו דלמות (ט) דהוי
כמו לא הוי פתוח צמצי פתחים לרה"ר
אחד או יפרש שהוא מפולג משלש
רומות וצאמלע עקום כפ"י ר"י (ט):

ועושה פס ש"ש אמות. ורצין
למי אחר דהאי פס לא
מהני והאיל ומפולג מן הכותל ג'
דלמר לקמן (י) דלא הוי לוי ומשום הכי
פרוץ מדור' חמי ומדור' חסי שהיה לו
להצטבל לאותו התקון:

ואמאי יעשה פס אמה ומחצה.
פ"י רש"י דלמאי אצרכיה
פס ג' אמות יחד משמע שהמקשה צל
להקל עליו ולא משמע הכי מדמשני
לקמן כולי האי לא אצרכיהו רצין
משמע שהמקשה להחמיר עליו צל
וכענין זה משמע שהיו כל הקושיות
לכן נראה דפרוץ יעשה פס אמה
ומחצה דהכי עדיף טפי דכש"כ גיפופי
לזד זה ולזד זה נראה יותר פתח:
עור העפ"ל ודל"ג ש"ו מצטרפין.
היינו כשהטומאה והכלי תחת
העור כדלמריין בפ"ק דסוכה (ד' יח).

העור כדלמריין בפ"ק דסוכה (ד' יח).
ארוצה צבית וזה פומת טפה טומאה
צבית מה שנגד ארוצה טהור טומאה
נגד ארוצה כל הצית כולו טהור ומ"מ
מנטרפין האויר כמו אויר סוכה
קצותיו רצעות מעור של
בקר תקופת הבהמה
מצבע דלמעה וביניהן
חלל. וירושב אדם עליו
בשעה שצריך לקביו
והרעי נופל מן החלל על
העביט של רעי והוה עור
אסלא. עור סכא של בית
הסכא והוה עור שרוא
מכסה לאסלא. וכך שמה
בלשון יון אסלא. אמר רב
דימי אצבעיים שיעור
רוחב הרצועה מיכן
ואצבעיים שיעור רוחב
הרצועה מיכן ואצבעיים
חלל באמצע. ורבין אמר
אצבע ומחצה מיכן
ואצבע ומחצה מיכן
ואצבע חלל באמצע.
ואסקונו דלא פליגי. רב
דימי אמר באצבעות
קטנות שתן ר' טעפה
ורבין אמר באצבעות
גדולות כגודל שתן ר'
בטפה. כי פליגי בעומד
מרובה על הפרוץ
משתי רוחות לרב דימי
דאמר אצבעים מיכן
ואצבעיים ומחצה מיכן
רוחב אי צמרת אצבעיים
ואצבעיים מרב' רוחות
נמצאו מרובות על החלל
דהני ד' אצבעות והחלל
בב' אבל אם לא תצטרף
לא תמצא מרחק אחד
עומד מרובה על הפרוץ
דהני אצבעיים והני
אצבעיים אונן. אבל
(רביא) [רבין] דאמר אצבע
ומחצה מיכן ואצבע
ומחצה מיכן ואצבע רוח
באמצע אמר לך אי איכה
מרוח איתא אין אבל כ"י

ועושה פס גבוה עשרה במשך ד' אמות. אי איכה מרלש הפס
של זד פניס עד הכותל אמלעי של מצוי יותר מעשר
רצין למצוי זה נורת הפתח דהוי כמצוי עקום ולע"ג דלליצה דשמואל
קיימיין כדפרישית לעיל (ט) אי צימר מעשר צהל ליתא דשמואל חורמו
כסמוס דלפתיחה עקמומית קאי
וריצ"ג"ה פ"ה דהכח אפילו צימר מעשר
לא מיקרי מפולג לכיון דשני הפתחים
לרה"ר אחד והעומד בפתח זה לא
יקצב לגב סבב [העפ"ל] נצמח אחר
אבל צמצי עקום יש צמצי ראשי' בכל
זד רה"ר ורגילות לילך דרך מצוי מלד
זה לזד אחר משום הכי הוי מפולג
ומצוי עקום (ט) דלצרכיהו דלמות (ט) דהוי
כמו לא הוי פתוח צמצי פתחים לרה"ר
אחד או יפרש שהוא מפולג משלש
רומות וצאמלע עקום כפ"י ר"י (ט):

ועושה פס ש"ש אמות. ורצין
למי אחר דהאי פס לא
מהני והאיל ומפולג מן הכותל ג'
דלמר לקמן (י) דלא הוי לוי ומשום הכי
פרוץ מדור' חמי ומדור' חסי שהיה לו
להצטבל לאותו התקון:

ואמאי יעשה פס אמה ומחצה.
פ"י רש"י דלמאי אצרכיה
פס ג' אמות יחד משמע שהמקשה צל
להקל עליו ולא משמע הכי מדמשני
לקמן כולי האי לא אצרכיהו רצין
משמע שהמקשה להחמיר עליו צל
וכענין זה משמע שהיו כל הקושיות
לכן נראה דפרוץ יעשה פס אמה
ומחצה דהכי עדיף טפי דכש"כ גיפופי
לזד זה ולזד זה נראה יותר פתח:
עור העפ"ל ודל"ג ש"ו מצטרפין.
היינו כשהטומאה והכלי תחת
העור כדלמריין בפ"ק דסוכה (ד' יח).

החשבן שלמה על רבינו הנגא"ר (ה) משאל משמיה לוי.
החשבן שלמה על רבינו הנגא"ר (ה) משאל משמיה לוי.
החשבן שלמה על רבינו הנגא"ר (ה) משאל משמיה לוי.